

Ne vedem dincolo...

Vântul bătea în continuare cu putere pe creasta muntelui, răvășind firele de iarbă și crengile micilor arbuști ce creșteau printre stânci. Întărirea era dificilă. Paltonul îi flutura în bătaia vântului, iar încălțările grele alunecau din când în când pe pietre umede sau pământul moale al pantelor abrupte. Respira greu, dar nu se oprea. Știa că, dacă se oprește chiar și pentru câteva clipe înainte de a ajunge sus, îi va fi și mai greu să pornească din nou la drum. Cerul era plumburiu, lumina difuză contribuind la sentimentul de răceală ce înconjură crestele munților. Plouase, însă acum plafonul norilor se ridicase și ploaia se oprise. Așteptase într-o scobitură din stâncă timp de câteva ore bune pentru a se feri de rafalele umede ce biciuiau versanții stâncoși, însă văzând că el nu cedează, ploaia se oprise, iar el pornise din nou.

„Încă puțin...” își spuse, agățându-se de arbuști și fire de iarbă, încercând să se ajute prin orice mijloace, forțându-și mușchii.

Ajunse pe creasta muntelui. Privi în jur, încercând să se orienteze, căutând ultimul reper care să-l ghideze la destinație. Ochii îi lăcrimau din cauza vântului rece, spatele îi era ud de transpirație, apa i se terminase și știa că, dacă nu ajunge cât mai repede, totul va fi fost în zadar. Trase adânc aer în piept și își reglă bătăile inimii. Scoase pumnalul de la brâu și-l aruncă spre pământ. Cuțitul nu se înfipse adânc, lovind o piatră ascunsă și căzu cu vârful spre nord-vest. Privi cerul. Vântul își schimbă brusc direcția, rafalele de vânt ce până atunci îl biciuiau dinspre sud-est, suflând acum vertiginos dinspre nord-vest.

„Deci ai să faci tot posibilul să mă oprești, chiar și acum... nu-i nimic, mă așteptam să fie așa. Și nu te condamn...”

Își ridică pumnalul, îl șterse cu grijă și-l puse înapoi în teacă. Privi stânca ce se înalța spre nord-vest, trase din nou aer în piept și plecă din nou la drum. Creasta unduia ușor, coborând, urcând,

coborând din nou, urcând abrupt, într-un final ajungând la poalele stâncii. Vântul era din ce în ce mai rece și mai tăios, iar norii scânteiau din când în când, străbătuți de câte un fulger. Privi stânca, căutând reperul. Un fulger lovi creasta vecină.

„Avertismentele tale nu mă vor opri, știi asta” spuse ușor, într-o voce puțin răgușită.

„Știi că-ți e frică, dar știu și că ești conștientă că este necesar...”

Se întoarse spre stânca dinaintea lui, se apropie de ea și o atinse ușor cu mâna stângă, bandajele uzate și rupte ce o înfășurau fluturând sub suflul violent al vântului. Închise ochii.

„Încă puțin...”

Ocoli stânca, urcând panta ce ducea din nou pe coamă. Privi vârful muntelui ce se vedea dinaintea sa.

„Încă puțin...”

Cerul devenea tot mai amenințător, fulgerele fiind tot mai dese. Vântul lovea ca un bici, iar și iar, făcându-i paltonul să pocnească puternic la fiecare rafală. Fularul i se desprinsese și îi fu dus în văzduh, lăsându-i părul liber în bătaia vântului. Vuietul asurzitor era amplificat din când în când de bubuitul puternic al tunetelor. Un fulger lovi stânca pe lângă care trecuse, smulgând o bucată din ea, aruncând-o cu o forță incredibilă în prăpastie și zguduind întregul munte. Privi spectacolul distructiv, reușind cu greu să rămână vertical din cauza descătușării elementelor, ce i se opuneau cu o îndârjire aproape la fel de puternică ca și hotărârea cu care el le rezista, înaintând pas cu pas, alunecând, lovindu-se, zgâriindu-se și tăindu-se în măcăciuni și colțurile ascuțite de piatră.

„Știi că, dacă vrei să mă oprești, o poți face doar într-un singur mod: prăbușind muntele odată cu mine, pentru că eu nu voi pleca fără el”. spuse din nou cu aceeași voce răgușită, plină de tristețe.

Ajunse la ultimul perete de stâncă, ultimul obstacol între el și destinația lui. Înainta lent, folosindu-și ultimele puteri pentru a nu fi smuls de vânt sau doborât de tremurul muntelui asaltat de fulgere. Tunetele îi loveau pieptul, încercând să-i smulgă aerul din plămâni. Își pierduse gheata stângă, rămasă prinsă într-o creștătură a muntelui, unde i se înțepenise când alunecase, fiind la un pas să cadă. Își tăiașe șireturile cu cuțitul, trăgându-și cu greu piciorul, acum însângerat.

„Încă puțin...”

Se prinse cu greu de ultimul prag din piatră, adăugând încă o

tăietură printre bandajele sfâșiate, ridicându-se pe jumătate, rostogolindu-se apoi pe platoul din vârf. Rămase întins câteva clipe, privind cerul. Părul negru îi flutura, biciuindu-i fața. Se ridică cu greu. Plămânii îl dureau, solicitați de efortul supraomenesc. Piciorul stâng nu îl mai ajuta. Picături de sânge cădeau din când în când de pe bandaje mâinii stângi. Scoase pumnalul cu mâner din lemn de fag și lamă de argint, ținându-l în mână dreaptă și făcu câțiva pași, șchiopătând, până în centrul altarului săpat în piatra muntelui. Privi pe rând cele opt coloane masive ce-l înconjurau, se întoarse la piatra rotunda din centru, înaltă de un metru, de la baza căreia opt șanțuri săpate în piatră plecau spre cele opt coloane. Totul în jur crea o atmosferă apocaliptică, fulgerele curgând acum continuu, lovind crestele munților din jur, iar tunetele zguduind pământul. Avalanșe puternice porneau din locurile unde loveau săbiile cerului. Vijelia era acum o adevărată tornadă, spulberând totul în jur, iarbă, crengi, pământ și pietre. Mirosul de ozon provocat de electricitatea din aer îi înțepa nărilor, arzându-i respirația.

„În sfârșit am ajuns...”

Ridică pumnalul spre cer, privind pentru ultima oară dezlănțuirea elementelor, înconjurat de furia vântului și fulgerele ce loveau tot mai aproape.

„La revedere, iubita mea...”

Fulgerul lovi pumnalul din mâna sa, însă nu reuși să-l doboare. Îl prinsese. Pumnalul lumina acum puternic, întregul munte strălucind sub scânteierea sa. Prinse mânerul cu ambele mâini și lovi cu putere în piatra din centrul altarului. Lama se înfipse cu totul. Fulgerul capturat se scurse în munte prin cele opt canale, lovind cei opt stâlpi masivi. Opt crăpături, coborând până în adâncurile Pământului, despicară muntele.

„Ne vedem dincolo...”
